

Dunaújváros

Hol nyaranta kalásszá ért a búzaszem
és bajszos kukoricák csövesedtek a földeken,
ott most kétkezi vetésben házak állnak,
dacos, ifjú fejük fénybe emelve magasodnak.

Ahol régen, dicső Róma határa állt,
és zord-szakáll harcosok uralták szép Pannóniát,
földszagú nyughelyük, porló csontjuk felett
a Dunát naponta köszöntik sokszínű panelek.

A TERV- ként születél hajnalán a kornak,
Magyarország népe hitte, a vörös Megváltó vagy.
Voltál a nagy álom, valósággá lettél!
Ezrek jöttek, építettek! Ki parancsra, ki önként.

A löszbe tépett sebeken betonhegek:
egy iskola, egy kórház, otthonok sora, üzletek.
Lélegzik a város, a gyár is dolgozik,
kéményei felhőkbe fújják ércporos füstjeik.

Vasfolyót csapolnak. Szikraeső fények
keretbe fogják a pufajkás, gumicsizmás népet.
Lelkükben égő hit! Agyukban morc kétely.
Múltjuk köveiből épülhet-e jövőendő élet?!

Vasbeton-panelvirágok nőnek, nyílnak
évről-évre, zöld parkok közt színesítve a tájat.
Parancs s kétség eltűnt a kor örvényében.
Itt a VÁROS. Múltja, jelene, - záloga jövőnek.

Dunaújváros.2000.

Barna József